

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
Εβδομαδιαία έκδοσ# Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738
E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

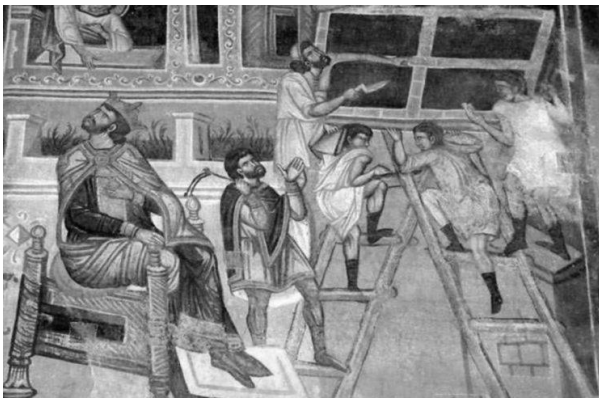
ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2018 Θ' ΛΟΥΚΑ

Πλάτωνος μεταλομάρτυρος, Ρωμανού μάρτυρος, Ζακχαίου
διακόνου, Αναστασίου νεομάρτυρος εκ Παραμυθίας

Έτος 11^{ον} Τεύχος 503

Η ολέθρια αφροσύνη

(Ιωαν. Δ. Καραβιδόπουλου, Ομοτ. Καθηγητού Α.Π.Θ.)

Η συγκέντρωση αγαθών που εξυπηρετούν την ζωή αποτελεί μια πολύ φρόνιμη και λογική ενέργεια για τον άνθρωπο και μάλιστα για τον οικογενειάρχη που από την εργατικότητα και προνοητικότητα του εξαρτάται η ζωή των μελών της οικογενείας του. Την οκνηρία και απρονοησία κανείς ποτέ δεν επαίνεσε. Γιατί λοιπόν παρ' όλα αυτά ο πλούσιος της σημερινής παραβολής χαρακτηρίζεται ως «άφρων»;

Για τους εξής λόγους:

α) Πρώτα-πρώτα γιατί ο ορίζοντας του κόσμου γι' αυτόν τελειώνει στα όρια του εαυτού του. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη διήγησή μας επικρατεί η κτητική αντωνυμία «μου». Ο πλησίον είναι ανύπαρκτος για την σκέψη και τη ζωή του πλούσιου μας.

β) Γιατί νομίζει ότι η υλική ευδαιμονία του είναι ατέρμονη και ότι δεν πρόκειται να του την αφαιρέσει κανείς. Έτσι καταστρώνει μακρόπνοα σχέδια λέγοντας στον εαυτό του: “ψυχή, έχεις, πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά· αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου”.

γ) Και γιατί καταπίεσε τελείως μέσα στα βάθη του υποσυνειδήτου του τον Θεό, νομίζοντας ότι τον αφάνισε και γλύτωσε από τον έλεγχό του.

Να λοιπόν που βρίσκονται τα όρια ανάμεσα στη φρόνηση και στην αφροσύνη, ανάμεσα στη λογική προνοητικότητα και στην παράλογη αποθεματοποίηση αγαθών. Στην μια περίπτωση διευκολύνει κανείς και εξυπηρετεί τη ζωή τη δική του και των οικείων του, στην άλλη την καταστρέφει· γιατί δημιουργεί αγχώδεις καταστάσεις από τις οποίες δύσκολα ελευθερώνεται. Πραγματικά η χωρίς λόγο συσσώρευση αγαθών προκαλεί άγχος και προβλήματα, οφείλεται δε κατά βάση στον πόθο του ανθρώπου να ξεφύγει από την σκέψη του θανάτου. Έτσι, μαζεύει υλικά αγαθά, οχυρώνεται μέσα σ' αυτά, για να αισθανθεί ασφαλής και σίγουρος, με συνέπεια να πετρώσει η καρδιά του για τον διπλανό του, ο οποίος του είναι τελείως αδιάφορος ή και ανύπαρκτος. Κι όταν λέμε αγαθά, ας μη πηγαίνει ο νους μας μόνο στα χρήματα.

Υπάρχουν τόσα άλλα πράγματα που θεωρούνται σαν μέσα που εξασφαλίζουν τον άνθρωπο: Είναι οι γνώσεις, η επιστήμη, τα αξιώματα, οι τίτλοι, οι γνωριμίες, οι δεσμοί. Και εδώ πρέπει να χαράζει κανείς τα όρια ανάμεσα στη φρόνιμη ιεράρχηση των αγαθών και στην άφρονα ή αγχώδη αναζήτηση στηριγμάτων για μια ζωή χωρίς τον φόβο του τερματισμού της. Είναι πράγματι αφροσύνη να ξεχάσει ότι όλα αυτά που αναφέραμε προηγουμένως δεν είναι τρόποι εξασφάλισης του εγώ έναντι των άλλων αλλά μέσα εξυπηρετήσεως είτε του εγώ είτε των άλλων· κι είναι αφροσύνη ακόμη να νομίζουμε ότι μ' αυτά γίναμε πανίσχυροι, εκθρονίσαμε τον Θεό και ξεφύγαμε τον θάνατο.

Έρχονται στιγμές που σ' ένα ξέσπασμα της καταπιεσμένης συνειδήσεώς μας ακούγεται η φωνή του Θεού και θυμίζει αλήθειες ξεχασμένες και πραγματικότητες που θελήσαμε να τις παρακάμψουμε, Σ' αυτές τις στιγμές βλέπει κανείς τη γύμνια και την αφροσύνη του παρ' όλο που νόμιζε ότι ήταν θωρακισμένος με χίλια αγαθά και ότι η οργάνωση της ζωής του ήταν άρτια και απρόσβλητη. Πολύ εύκολα ξεγελιέται κανείς! Κι αυτό ακριβώς θέλει να τονίσει η σημερινή παραβολή: Η ανασφάλεια που αισθάνεται ο άνθρωπος από την αμαρτία και τη φθορά που βασιλεύουν μέσα στον κόσμο δεν θεραπεύεται με την συσσώρευση υλικών αγαθών, με τη δημιουργία υποκατάστατων του Θεού, με τήν οχύρωση του εαυτού μας σε ψεύτικα και ευπρόσβλητα χαρακώματα. Ασφαλής και σώφρων είναι ο άνθρωπος ο οποίος, χωρίς να παραμελεί τις βιοτικές ανάγκες του, βλέπει το Θεό σαν πηγή της ζωής και δωρητή των αγαθών. Αλλιώς, μόνον ως άφρων μπορεί να χαρακτηριστεί, με όλες τις τραγικές συνέπειες της αφροσύνης του.

« καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν·

εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα·»

(Ερμηνεία Αγιογραφικῶν Αναγνώσμάτων. Χριστοῦ Θεοδώρου, Θεολόγου)

Μια από τις πιο κυριότερες προϋποθέσεις συμμετοχής και ένταξης στην ορθόδοξη θεία λατρεία είναι η πίστη η οποία και αναφέρεται σε πολλά ευαγγελικά και αποστολικά αναγνώσματα. Στο παρών απο-

στολικό ανάγνωσμα η πίστη , η κλήση, η ενότητα προβάλλονται ως μέγιστες αξίες και με αυτές έχει σχέση ο παρακάτω σχολιασμός μας.

Μια από τις βασικές προτροπές του Αποστόλου Παύλου είναι η ενότητα μεταξύ μας. Η δηκτική και εξερεθιστική συμπεριφορά εκ μέρους των ανθρώπων δεν θα λείψει ποτέ από την κοινωνία. Αυτό που πρέπει να χαρακτηρίζει τον σωστό χριστιανό δεν είναι ο θυμός και η διάσπαση της ενότητας αλλά η ηρεμία, η νηφαλιότητα και η πραότητα. Η μακροθυμία , η ανοχή και η αγάπη πρέπει να επικρατήσουν έναντι της αδικίας, της συκοφαντίας και της δολιότητας τόσο σε ξένους όσο και σε γνωστούς, σε φίλους και εχθρούς. Τα πάντα οδηγούν στην ενότητα. Ο πανάγαθος Θεός και οι ανεκτίμητες δωρεές του, η χάρη του Αγίου Πνεύματος και η φλογερή και ειλικρινής πίστη στον Χριστό μας οδηγούν στην ενότητα. Επιβάλλεται να καλλιεργήσουμε μεταξύ μας τον θείο δώρο της ενότητας.

Η κλήση από την άλλη σημαίνει πρόσκληση. Έτσι και εμείς προσωπικά έχουμε μια τιμητική πρόσκληση για να λάβουμε μέρος σε μία επίσημη και μεγαλοπρεπή εορτή η αλλιώς πανήγυρη που πολύ εύστοχα ο Απόστολος Παύλος την ονομάζει «πανήγυριν πρωτοτόκων»(Εβρ.ιβ'23). Και αυτός που μας καλεί δεν είναι άλλος εκτός από τον Θεό. Τόσο υψηλή και χαρμόσυνη είναι αυτή η κλήση ή αλλιώς πρόσκληση που ο Απόστολος Παύλος μας τονίζει ότι πρέπει να αποδεχθούμε «την επουράνιον κλήσιν» με όλη μας την καρδιά και να ζήσουμε με αυτήν.

Πίστη είναι «ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων» μας λέγει η Αγία Γραφή. Είναι η βεβαιότητα ότι υπάρχουν όλα όσα η χριστιανική μας ελπίδα αποκαλύπτει, χωρίς ακόμη να έχουν γίνει απτά. Είναι αποδοχή πραγμάτων που, ενώ δεν τα βλέπουμε , η πίστη μας πληροφορεί ότι είναι πιο βέβαια κι απ' όσα αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας. Με αυτή την εμπιστοσύνη και υπακοή στον λόγο του Θεού ανοίγουν νέες δυνατότητες στη ζωή. Η θέληση οπλίζεται με νέα δύναμη και επιμονή, διότι στηρίζεται στη βεβαιότητα ότι «ουκ αδυνατήσει παρά τώ Θεώ πάν ρήμα».

Η χριστιανική πίστη περιέχει μέσα της δύναμη θεϊκή και φανερώνεται σε κάθε περίπτωση της ζωής των χριστιανών, ανάλογα με το μέτρο της πίστεώς τους. Και γίνονται θαύματα που προκαλούν δέος και έκπληξη γιατί είναι σημεία της παρουσίας του Θεού. Διότι τι είναι η αρρώστια , η αμαρτία, η φθορά, και ο θάνατος ; Καταστάσεις μη αναστρέ-

ψιμες για την ανθρώπινη μεταπτωτική φύση. Είναι «ανήκεστες βλάβες» που υπέστη η ανθρώπινη φύση, εξαιτίας της πτώσης. Τα τέσσερα αυτά δεινά σχηματίζουν το ορμητικό ποτάμι που διασχίζει την ανθρωπότητα, από την αυγή της μεταπτωτικής ιστορίας της. Και αυτό το ποτάμι δεν μπορεί να το γυρίσει πίσω κανείς μεταπτωτικός άνθρωπος. Από το άλλο μέρος, όμως, ο Χριστός βεβαιώνει ότι η πίστη του ανθρώπου νικάει τα τέσσερα αυτά δεινά.

Η πίστη είναι απαραίτητη προϋπόθεση για το θαύμα. Πρόκειται εδώ για μια βασική αρχή της ορθοδόξου σωτηριολογίας, την συνεργία η «συνέργεια» που σημαίνει ότι η σωτηρία του ανθρώπου εξαρτάται από την συνεργασία Θεού και ανθρώπου. Ο Θεός δεν σώζει τους μη θέλοντες. Η βασιλεία του Θεού είναι καθεστώς απόλυτης ελευθερίας όχι «υπηκόων» και, μάλιστα, διά της βίας, αλλά βασιλείας των τέκνων του Θεού. Είναι, όμως, απαραίτητο και ο άνθρωπος, εκούσια και ελεύθερα, να καταβάλει και τον δικό του «όβολο» (Εξ.λ'13), την πίστη του και την αγάπη του στον Θεό.

Υπάρχουν αναρίθμητα παραδείγματα ομολογίας πίστεως να μας παρουσιάσει μέσα στην πορεία του ο Χριστιανισμός και μάλιστα σε δυσμενείς καταστάσεις και καθεστώτα τα οποία κάθε τι άλλο παρά ευνοούσαν τις αξίες και τις αρετές του Χριστιανισμού μέσα στην ζωή των ανθρώπων. Αρχίζοντας από την τουρκοκρατία, πόσοι και πόσοι έχουν βασανιστεί, ή και αποκεφαλιστεί αρνούμενοι τον ισλαμισμό και την σκληρή και απάνθρωπη φιλοσοφία του. Ποιό μετά πηγαίνουμε στον κομμουνισμό όπου το καθεστώς αυτό κατέλυε κάθε ιδέα του Χριστιανισμού αφού η φιλοσοφία του στηριζόταν στον πλήρη αθεϊσμό με συνέπεια τα βασανιστήρια και τους θανάτους πολλών Χριστιανών και μάλιστα κληρικών. Και τέλος ερχόμαστε στην σημερινή πραγματικότητα όπου ο Χριστιανισμός μαστίζεται και δέχεται τα πολλαπλά πλήγματα πέραν των 300 αιρέσεων σε παγκόσμιο επίπεδο.

Υπεράνω κάθε νόμου είναι η σταυρική θυσία του Χριστού ως αρχή πίστεως αλλά και σωτηρίας του ανθρώπου. Έτσι συμβαίνει πάντοτε με τους αληθινούς χριστιανούς. Βλέποντας τον εσταυρωμένο Ιησού Χριστό αντλούν δύναμη και έτσι οπλίζονται με πίστη και υπομονή, έτοιμοι να αντιμετωπίσουν κάθε είδους πειρασμούς και θλίψεις.